

stiger forudsætningerne for den normale aflønning. Rådighedspligten medfører yderligere den ulempe, at befalingsmanden aldrig selv kan vælge sit tjenestested, men uden varsel kan forflyttes eller udkommanderes til tjeneste på et hvilket som helst sted indenfor og udenfor landets grænser.

For at fuldstændiggøre billedet må anføres, at gennemførelsen af 18 måneders tjenestetid på en række områder vil gribe yderligere forstyrrende ind på befalingsmandens daglige tilværelse og medføre endnu større indgreb i hans fritid, familieliv m. v.

Forsvarsministeriet må derfor konstatere, at befalingsmændene som helhed har ringere arbejdsvilkår end andre tjenestemandsgupper, uden at der gives dem den kompensation, som civile tjenestemænd ville have opnået under tilsvarende forhold. Denne forskelsbehandling vil det ikke være rimeligt eller forsvarligt at opretholde, og der må derfor snarest søges tilvejebragt en løsning, der enten giver det militære personel en godtgørelse indenfor de eksisterende regler i tjenestemandsløven, d. v. s. overarbejdspenge til de lavere lønnede befalingsmænd, vederlag een gang for alle til de højere lønnede befalingsmænd, natpenge og godtgørelse for mistede fridage, eller også en gennemsnitsgodtgørelse efter særligt fastsatte regler. Den første fremgangsmåde vil medføre meget betydelige udgifter for statskassen, idet betaling for f. eks. 1 times overarbejde pr. dag og 1 mistet fridag pr. måned udgør et beløb af ca. 2100 kr. årlig pr. befalingsmand. Individuel betaling er iøvrigt forbundet med så store administrative vanskeligheder, at ministeriet må ønske etablering af en gennemsnitsgodtgørelse som den mest hensigtsmæssige løsning.

I tjenestemandsløvens § 419, stk. 2 og 6, er der for politiets tjenestemænd etableret en sådan gennemsnitsgodtgørelse i form af et rådighedstillæg, hvorfor man vil finde det hensigtsmæssigt, at et tilsvarende princip lægges til grund for vederlæggelse af det militære personel. Et sådant rådighedstillæg bør ydes til alt militært personel, da rådighedspligten ikke er begrænset til enkelte grupper, og for at få en passende graduering bør der anvendes f. eks. 4 forskellige sats. Da der er tale om en gennemsnitsgodtgørelse, der skal gælde for en længere periode, vil det næppe være rigtigt at fastsætte rådighedstillægget så højt, at det giver fuld dækning for det ovenfor beregnede beløb på ca. 2100 kr. årlig. Tillægget vil formentlig passende kunne fastsættes til henholdsvis 600 kr., 720 kr., 840 kr. og 960 kr. årlig + sædvanligt honorartillæg, idet dog personel, der samtidig oppebærer udkommandotillæg, og som herigennem får kompensation for en del af rådighedstjenesten, kun bør have udbetalt $\frac{2}{3}$ af de anførte beløb.

Samtidig med gennemførelsen af en sådan rådighedstillægsordning vil det i tjenestemandsløvens § 986, stk. 4, fastsatte vagttillæg kunne nedsættes fra 9 kr. til 6 kr., medens bispisningsgodtgørelsen på 9 kr. må opretholdes uændret.

Efter sagens forelæggelse for lønningsrådet har finansministeriet meddelt forsvarsministeriet, at lønningsrådet har vedtaget at udtale, at rådet kan tiltræde de fremsatte forslag, idet man dog herved forudsætter, at nedennævnte tekstanmærkning nr. 1 først får virkning fra 1. april 1953, medens tekstanmærkning nr. 2 under hensyn til muligheden af en ændring af tjenesteforholdene m. v. for de militære befalingsmænd foreløbig får gyldighed for finansårene 1952—53 og 1953—54.

Det er tilføjet, at et mindretal blandt de politiske repræsentanter i lønningsrådet har givet udtryk for den opfattelse, at der bør søges udarbejdet mere specificerede regler vedrørende erstatning for de med militærtjenesten forbundne konkrete ulemper, og at mindretallet derfor ikke i princippet kan tiltræde ydelsen af generelle tillæg som de foreslåede på længere sigt, men at de pågældende repræsentanter efter omstændighederne intet vil finde at indvende imod, at der som en rent foreløbig foranstaltning for hvert af finansårene 1952—53 og 1953—54 tillægges samtlige månedslønnede militære befalingsmænd et vederlag een gang for alle, som man har foreslået fastsat til 1500 kr. pr. finansår. Det nævnte mindretal gav dog tillige udtryk for, at man ikke skønnede, at de nødvendige forudsætninger for ydelse af det omhandlede vederlag til personel ved det danske kommando i Tyskland var tilstede.

Til det af det omhandlede mindretal i lønningsrådet fremsatte forslag skal forsvarsministeriet tillade sig at udtale følgende: